

Λουίτζι Μπαλλερίνι

Η Δεσποινίς Ευφορκία
και το Σαχαροπασχάειο
της μητέρας

Συλλογή
χελιδόνια

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

Ο ΛΟΥΙΤΖΙ ΜΠΑΛΛΕΡΙΝΙ γεννήθηκε το 1963 και ζει στο Μιλάνο μαζί με τη σύζυγό του και τα τέσσερα παιδιά τους. Γιατρός και ψυχαναλυτής, εδώ και αρκετά χρόνια έχει αφοσιωθεί και στη συγγραφή παιδικών και εφηβικών βιβλίων. Θεωρεί τον εαυτό του τυχερό που έχει την ευκαιρία να συναντά πολλούς νέους, τόσο στον επαγγελματικό του χώρο, όσο και σε σχολεία και πολιτιστικά κέντρα. Βιβλία του έχουν συμπεριληφθεί στη λίστα White Ravens, ενώ το μυθιστόρημά του *Η Δεσποινίς Ευφορβία και το ξαχαροπλαστείο της σοφίας* έχει τιμηθεί με το ιταλικό βραβείο Άντερσεν 2014 (Καλύτερο βιβλίο για παιδιά ηλικίας 9-12 ετών). Από τις Εκδόσεις Πατάκη κυκλοφορεί επίσης το μυθιστόρημά του *Η Χάννα δεν κλείνει ποτέ τα μάτια*.

1

Όταν η Δεσποινίς Ευφορβία μπήκε για πρώτη φορά στη ζωή της Μάρθας

ΔΥΣΚΟΛΟ ΝΑ ΠΕΙ ΚΑΝΕΙΣ τι γυρεύει η Δεσποινίς Ευφορβία στη χιλιετία του 2000. Και μόνο το όνομά της θυμίζει άλλες εποχές. Τι φταίει όμως κι εκείνη που ο μπαμπάς της τη βάφτισε έτσι επειδή λάτρευε τα φυτά και ειδικά την ευφορβία; Ναι, αυτό το πράσινο φυτό –άγνωστο στους περισσότερους από εμάς–, που η ομορφιά του δεν οφείλεται τόσο στα μικρά του άνθη, όσο στα φύλλα του που μεταμορφώνονται μια συγκεκριμένη εποχή του χρόνου, τότε που σκουραίνει το εσωτερικό τους και παίρνουν ένα παράξενο σχήμα καρδιάς. Κάπως έτσι άνθιζαν και στην ψυχή της δικιάς μας Ευφορβίας διάφορα παράξενα λουλούδια. Λουλούδια που μόνο οι ειδήμονες μπορούσαν να διακρίνουν. Και κατά κάποιον τρόπο και αυτά είχαν να κάνουν με την καρδιά και την καλοσύνη της.

Και τι να πει κανείς γι' αυτό το

δεσποινίς που ήταν πάντα κολλημένο μπροστά από το όνομά της; Αν και δεν ήταν πια καμιά μικρή κοπέλα, ήθελε πάντα να τη φωνάζουν έτσι. Κανείς δεν ήξερε το πραγματικό της επίθετο και για όλους ήταν απλώς η Δεσποινίς Ευφορβία, και τα δύο με κεφαλαίο το αρχικό γράμμα.

Η Δεσποινίς Ευφορβία λοιπόν είχε ένα μαγαζί ολόδικό της στην πόλη, κάπου στη μέση μιας έρημης οδού. Ήταν ένα από αυτά τα μέρη που ή τα βρίσκεις κατά τύχη –πράγμα που σημαίνει ότι έχεις στ' αλήθεια χαθεί– ή ψάχνεις να βρεις αυτό και μόνο αυτό. Και η αλήθεια είναι πως σε ολόκληρο τον δρόμο δεν έβλεπες τίποτε άλλο. Μπροστά στο μαγαζί της υπήρχε μονάχα ένας τοίχος με μερικά γκράφιτι, ξεθωριασμένα τώρα πια, ενώ στο πλάι υπήρχαν κάτι σκουριασμένες πόρτες μιας παλιάς βιομηχανίας που είχε κλείσει πριν από χρόνια. Δεν υπήρχε ούτε σουπερμάρ-

κετ, ούτε κρεοπωλείο, ούτε φούρνος. Ούτε καν χρωματοπωλείο ή έστω ένα κομμωτήριο. Έτσι, το ζαχαροπλαστείο της Ευφορβίας ξεχώριζε σαν τη μύγα μες στο γάλα, παρότι ήταν μικροσκοπικό και η μόνη ένδειξη που υπήρχε ήταν μια ταπεινή πινακίδα ζωγραφισμένη στο χέρι ένα πολύχρωμο σημάδι καταμεσής του γκριζου δρόμου.

Ναι, σωστά διαβάσατε, η Δεσποινίς Ευφορβία είχε ζαχαροπλαστείο. Το επάγγελμα του ζαχαροπλάστη το έμαθε όταν ήταν παιδί ακόμα, χάρη στη θεία της Μαρία, που με τη σειρά της το είχε μάθει από τη θεία Αντελίνα, που είχε μαθητεύσει πλάι στη θεία Ελβίρα. Τώρα το πώς αυτή η τελευταία έμαθε την τέχνη χάνεται κάπου στα βάθη του χρόνου, όμως σίγουρα θα πρέπει να υπήρχε κάποια προγιαγιά που είχε φροντίσει γι' αυτό. Η ζαχαροπλαστική αποτελούσε πράγματι παράδοση για τις γυναίκες της οικογένειας, και οι προσπάθειες που είχε καταβάλει ο πατέρας της για να της αλλάξει αυτή την αναπόφευκτη μοίρα και να την κάνει εξπέρ στη βοτανολογία δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Ο οποίος πατέρας της μάλιστα ξόδεψε ένα μεγάλο μέρος από τις οικονομίες του για να της αγοράσει αυτό το μαγαζί, όταν ήταν ακόμα μαθήτρια. Και μάλιστα, το έβαψε πράσινο με την ελπίδα πως θα τη βοηθούσε να γνωρίσει τη χαρά και την απόλαυση που, κατά τη γνώμη του, μόνο τα λουλούδια και τα φυτά μπορούν να προσφέρουν. Άδικος κόπος όμως, γιατί η μοναδική χαρά που ένιωθε η Ευφορβία ήταν τη στιγμή που καταπιανόταν με σοκολάτες τζαντούγια, κρέμες καραμελέ και παντεσπάνια. Κι έτσι, θέλοντας και μη, ο πατέρας της το πήρε απόφαση κι αντί για

ανθοπώλισσα συνήθισε στην ιδέα ότι θα έβλεπε την κόρη του μέσα σε ένα ζαχαροπλαστείο. Στο τέλος μάλιστα αναγκάστηκε να εξοπλίσει το ίδιο μαγαζί που εκείνος προόριζε για ανθοπωλείο με διαφορετικό τρόπο.

Μπορεί να ήταν δύσκολο να ανακαλύψει κανείς το κατάστημά της, όμως σπάνια το έβλεπες άδειο. Πίσω από τη βιτρίνα του ζαχαροπλαστείου όλο και κάποιον πελάτη έβλεπες να κουβεντιάζει με την Ευφορβία ή να παίρνει τα όμορφα πακέτα της. Η αλήθεια είναι ότι την πρώτη φορά οι περισσότεροι το έβρισκαν τυχαία, όμως στη συνέχεια επέστρεφαν από επιλογή. Και ήταν πολλοί οι λόγοι που τους οδηγούσαν εκεί.

Κάπως έτσι έγινε και με τη Μάρθα, ένα απόγευμα στις αρχές του καλοκαιριού, τότε που ο ζεστός ήλιος πλημμύριζε με φως και υποσχέσεις το τέλος του σχολικού έτους. Η Μάρθα είχε βγει βόλτα με τη γιαγιά της, όταν συνειδητοποίησε ότι είχαν χαθεί. Το γεγονός αυτό από μόνο του ήταν ανάξιο λόγου: η γιαγιά, η οποία ήταν στα πάντα σχολαστική, όταν έπρεπε να προσανατολιστεί στον δρόμο, τα έκανε πάντα θάλασσα. Στην οικογένειά τους όλοι ήξεραν πως, όταν έβγαινε από το σπίτι, το μυαλό της ταξίδευε αλλού. Οτιδήποτε έβλεπε μπροστά της αποσπούσε διαρκώς την προσοχή, αλλά το χειρότερο ήταν πως δεν είχε καμία αίσθηση του χρόνου. Ο παππούς εκνευριζόταν πολύ με την απίστευτη αργοπορία της, η οποία πολύ συχνά γινόταν ανέκδοτο που το διηγούνταν στα οικογενειακά δείπνα. Εκείνο το απόγευμα πάντως είχαν έναν καλό λόγο να χάσουν τον δρόμο τους. Γιαγιά και εγγονή δεν είχαν ποτέ ξανά την ευκαιρία να

μπουν σε εκείνα τα δαιδαλώδη σοκάκια, παρότι δεν απείχαν πολύ από το σπίτι τους. Εκείνο που τις απωθούσε πάντα ήταν αυτή η σκοτεινή, γκρίζα περιοχή και η απουσία οποιουδήποτε καταστήματος.

Ήταν λοιπόν καθαρά θέμα τύχης όταν η Μάρθα κοινοτοστάθηκε για πρώτη φορά μπροστά στη βιτρίνα του ζαχαροπλαστείου της Δεσποινίδας Ευφορβίας κι έμεινε μάλιστα με ανοιχτό το στόμα.

Από την πρώτη στιγμή κιόλας ήταν ολοφάνερο ότι αυτό το ζαχαροπλαστείο δεν είχε καμία σχέση με τα άλλα. Όλα είχαν σε περίοπτη θέση δίσκους παραφορτωμένους με σου, φλογέρες με κρέμα και λαχταριστά μπισκότα, για να δελεάζουν τους πελάτες. Όχι όμως στο ζαχαροπλαστείο της Ευφορβίας. Εκεί δεν υπήρχε ούτε ένας δίσκος. Πάνω στον άδειο πάγκο το πολύ πολύ να ξεχώριζες κάποια κάρτα σε ροζ κουφετί χρώμα διπλωμένη στα δύο, με κάποια φράση γραμμένη στο χέρι με πράσινο μελάνι. Και φυσικά ήταν αδύνατον να το διαβάσεις από τη βιτρίνα.

Το μέρος ήταν τόσο ξεχωριστό, που δε γινόταν να αντισταθείς και να μην μπεις μέσα.

Ντλιν ντλον, χτύπησε την πόρτα. Ένα χρυσαφί κουδούνι καρφωμένο ψηλά στον τοίχο προανήγγειλε με το κουδούνισμά του την είσοδο των πελατών. Η Μάρθα και η γιαγιά της, δίχως να το καταλάβουν, βρέθηκαν ξαφνικά μέσα στο μαγαζί. Για μια στιγμή είχαν την αίσθηση ότι κάτι μαγικό τις είχε παρασύρει εκεί.

Μέσα έμοιαζε πιο μεγάλο απ' ό,τι απέξω. Υπήρχε ένας άδειος πάγκος, ένα παλιό ταμείο τοποθετημένο πάνω σε ένα ακόμα πιο παλιό ξύλινο έπιπλο και δύο σιδερένιες καρέκλες γύρω από ένα τραπεζάκι, σιδερένιο κι αυτό, ακουμπισμένο στον τοίχο. Αυτό που έκανε εντύπωση όμως ήταν το φως, ένα δυνατό φως που ερχόταν κατευθείαν από τη βιτρίνα, η οποία ήταν λες και μαγνήτιζε κάθε χαμένη ηλιαχτίδα και την οδηγούσε μέσα στο ζαχαροπλαστείο.

Η Μάρθα είδε την κάρτα που είχε προσέξει από τον δρόμο και διάβασε με δυνατή φωνή: «Δεσποινίς Ευφορβία: πάστες στα μέτρα σας».

«Γιαγιά, τι πάει να πει πάστες στα μέτρα σας;»

Για να λέμε την αλήθεια, η γιαγιά της δεν είχε ιδέα.

«Πάει να πει ότι μάλλον είναι πολύ ξεχωριστές» κατέληξε μόνη της η Μάρθα και η γιαγιά δεν μπόρεσε παρά να συμφωνήσει μαζί της. Η απάντηση της εγγονής της έβγαζε νόημα, αν και καμία από τις δύο δεν μπορούσε να εξηγήσει τι ακριβώς σημαίνει «πολύ ξεχωριστές».

«Είναι κανείς εδώ;» ρώτησε τότε η γιαγιά, αν και κάπως ντροπαλά, ψιθυριστά. Η ατμόσφαιρα σε καλούσε να μιλάς σιγά, να ρίχνεις τους τόνους. Όπως σε μια βιβλιοθήκη ή στην εκκλησία.

«Είναι κανείς εδώ;» επανέλαβε η Μάρθα, υψώνοντας λίγο τον τόνο της φωνής της, όταν είδε ότι δεν έπαιρνε καμία απάντηση. Στο μεταξύ, τα μάτια τους δεν έλεγαν να ξεκολλήσουν από τον άδειο πάγκο. Είχαν μάλιστα την αίσθηση ότι από στιγμή σε στιγμή μπορεί να γέμιζε, έτσι, ως διά μαγείας.

«Να με κι εγώ! Δε σας άκουγα εκεί πίσω. Ήμουν πά-

νω από το μίξερ, και κάνει κι έναν θόρυβο... Σας ζητώ συγγνώμη. Περιμένετε ώρα;»

Με τα λόγια αυτά, εκείνο το ηλιόλουστο απόγευμα, η Δεσποινίς Ευφορβία έκανε επισήμως την είσοδό της στη ζωή της Μάρθας.

Παρότι όλη μέρα καταπιανόταν με σαντιγί, σοκολάτες και κρέμες, η Ευφορβία ήταν πολύ αδύνατη και πολύ ψηλή. Κάτω από την εμπριμέ φούστα της που της έφτανε ως τους αστραγάλους ξεπρόβαλλαν τα μακριά της πόδια.

Αν πάντως κάποιος χαρακτήριζε αυτό το μαγαζί ως πολύ ιδιαίτερο, τότε σίγουρα θα έβρισκε ακόμα πιο ιδιαίτερη την ιδιοκτήτριά του. Το πρόσωπό της έμοιαζε με μπάλα μπίζμπολ, στρογγυλό στη μέση, με μυτερό πιγούνι και μέτωπο. Τα πολύ μεγάλα της μάτια –στη Μάρθα θύμιζαν κάτι γιαπωνέζικα κινούμενα σχέδια!– ήταν καταπράσινα. Τα κόκκινα μαλλιά της είχαν το χρώμα του χαλκού. Δε θα την έλεγες όμορφη, όμως κανείς δεν είχε τολμήσει ποτέ να την πει άσχημη. Ξεχωριστή, ναι, θα μπορούσες να το πεις κι έτσι.

«Ζητώ συγγνώμη και πάλι. Είναι κι αυτή η ακοή που χειροτερεύει όταν ο άνθρωπος μεγαλώνει...»

Η Μάρθα αναρωτήθηκε γιατί παραπονιόταν ότι είναι μεγάλη. Δεν έμοιαζε καθόλου γριά, συγκριτικά μάλιστα με τη γιαγιά της. Το πρόσωπό της ήταν λείο και λαμπερό. Αυτή η ζαχαροπλάστισσα θα μπορούσε να δίνει ελπίδες σε όσους φοβούνται το πέρασμα του χρόνου.

«Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;» συνέχισε η Ευφορβία, και θα έλεγε κανείς πως γούρλωσε ακόμα περισσότερο τα μάτια της.

Στην ερώτηση αυτή γιαγιά και εγγονή δεν είχαν να δώσουν καμία απάντηση. Είχαν μπει στο ζαχαροπλαστείο λες και κάποια μυστηριώδης δύναμη τις είχε τραβήξει εκεί μέσα, μόνο που δεν υπήρχε τίποτα για να αγοράσουν. Τώρα όμως, μιας και βρίσκονταν εκεί, προσπάθησαν να απαντήσουν όσο πιο λογικά γινόταν.

«Θα θέλαμε μερικά γλυκά».

Η Ευφορβία κοίταξε και τις δύο απορημένη, λες και της είχαν ζητήσει το πιο παράξενο πράγμα στον κόσμο, κάτι εντελώς απρόσμενο. Κι έμεινε βουβή να τις κοιτάζει. Η Μάρθα και η γιαγιά της κοιτάχτηκαν αμήχανες. Εκείνη η γυναίκα στεκόταν ακίνητη και προφανώς περιμένε να συνεχίσουν την κουβέντα τους και να πουν επιτέλους κάτι που θα έβγαζε νόημα. Ναι, αλλά τι;

«Εεε, θα θέλαμε μερικά γλυκά» επανέλαβε η Μάρθα, που δεν ήξερε τι άλλο να προσθέσει.

Το πρόσωπο της Ευφορβίας έμοιαζε να μακραίνει ακόμη περισσότερο, ώσπου ψέλλισε: «Παράξενο που μου ζητάτε κάτι τέτοιο... δε διαβάσατε την ταμπέλα;» και την ίδια στιγμή τούς έδειξε τη ροζ κάρτα. Στη φωνή της όμως δεν υπήρχε ίχνος επίπληξης, μονάχα έκπληξη.

Η γιαγιά είχε αρχίσει να νιώθει άβολα με αυτή την κατάσταση. Την έβρισκε εντελώς παράλογη. Μα τόσο δύσκολο ήταν τελικά να αγοράσει κανείς ένα γλυκό σ' αυτό το μαγαζί; Στο κάτω κάτω, το μόνο που ζητούσαν ήταν μια λιχουδιά για το απογευματινό τους κολατσιό, και μάλιστα σε ένα ζαχαροπλαστείο!

Εκείνη τη στιγμή ξαναπήρε τον λόγο η Ευφορβία: «Α, κατάλαβα. Πάντα αυτό συμβαίνει όταν κάποιος έρχεται πρώτη φορά εδώ. Σας ζητώ συγγνώμη που το αμέλησα. Λοιπόν, ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή: μπορώ να σας φτιάξω ό,τι γλυκό μου ζητήσετε, στα μέτρα σας δηλαδή. Εδώ δεν υπάρχει τίποτα έτοιμο. Εσείς απλώς μου ζητάτε τι θέλετε κι εγώ σας το ετοιμάζω. Ακόμα και επιτόπου, αν έχετε τον χρόνο και την υπομονή να περιμένετε λίγο». Και στεκόταν βουβή, κοιτάζοντας από την κορφή ως τα νύχια τις δύο καινούριες της πελάτισσες.

Η Μάρθα και η γιαγιά Αντέλε τώρα ένιωθαν ακόμα πιο μπερδεμένες, αν έκρινε κανείς από το σαστισμένο βλέμμα τους.

«Εμπρός, ελάτε! Είναι αδύνατον να μη σας έρχεται κάτι στο μυαλό».

Η γιαγιά, που το πήρε προσωπικά, επιχείρησε να της ζητήσει κάτι. Φυσικά και ήξερε τι σημαίνει να φτιάχνεις

κάτι στα μέτρα του άλλου. Στα νιάτα της μάλιστα είχε κάνει εντατικά μαθήματα ραπτικής.

«Χμ, λοιπόν... θα θέλαμε δύο φλογέρες μήκους επτά εκατοστών και φάρδους περίπου δύο εκατοστών» της είπε.

Η Ευφορβία την κοίταξε απορημένη.

Μήκους επτά εκατοστών; Τελικά κυκλοφορεί πολύ παράξενος κόσμος εκεί έξω!

«Αγαπητή μου κυρία, μάλλον δε σας τα εξήγησα σωστά. Στα μέτρα σας δε σημαίνει ότι πρέπει να μου δώσετε τις διαστάσεις των γλυκών, αλλά ότι πρέπει να ξέρω σε τι θα σας χρησιμεύσουν! Δεν είναι όλα τα γλυκά ίδια! Η επίδρασή τους μπορεί να είναι θαυματοουργή αλλά διαφορετική στον κάθε άνθρωπο και γι' αυτό δεν μπορώ να το ρισκάρω και να τα φτιάχνω έτσι στην τύχη».

Η αμηχανία της γιαγιάς Αντέλε σιγά σιγά έδωσε τη θέση της στην ανυπομονησία. Ένωθε να την κοροϊδεύουν, αλλά το χειρότερο ήταν ότι δεν άντεχε να γίνεται ρεζίλι μπροστά στην εγγονή της. Ποια, εκείνη που ήταν εξπέρ στις μεζούρες, στη βελόνα και στην κλωστή! Έτσι, πρότιμησε να σταματήσει εκεί την κουβέντα και να φύγουν: «Λοιπόν, σας ευχαριστούμε. Ήσασταν πολύ ευγενική και υπομονετική μαζί μας, όμως πρέπει να φύγουμε. Σήμερα δεν είναι κατάλληλη μέρα να περιμένουμε πάστες στα μέτρα μας, είμαστε λίγο βιαστικές... ίσως μια άλλη φορά... Μάρθα, φύγαμε!» είπε και προσπάθησε να σπρώξει προς την πόρτα την εγγονή της, μόνο που εκείνη αντιστεκόταν.

«Ω, τι κρίμα. Και πάνω που σκεφτόμουν τι ωραία που θα ήταν αν σας έφτιαχνα κάτι πολύ ωραία παστάκια. Θα

μπορούσα να σας προτείνω εγώ κάτι, έτσι για να σας βοηθήσω. Ίσως ένα πού-θα-πάει-θα-μου-’ρθει-καμιά-καλή-ιδέα. Ότι καλύτερο σε περιπτώσεις αναποφασιστικότητας... Αυτά τα γλυκά, ξέρετε, είναι περιζήτητα στις μέρες μας».

Η γιαγιά όμως δεν άντεχε άλλο αυτό το μέρος και ιδίως αυτή τη γυναίκα. Παραήταν εκκεντρική για τα γούστα της. Λίγο αυτά που έλεγε, λίγο έτσι όπως ήταν ντυμένη, έμοιαζε κάπως παλαβή, κι έτσι το μόνο που ήθελε ήταν να φύγει το γρηγορότερο αποκεί μέσα. Δεν ένιωθε ασφαλώς σε αυτό το απομονωμένο μέρος. Αν πάθαιναν κάτι, ποιος θα τις έβρισκε; Μεμιάς έπιασε αγκαζέ τη Μάρθα και την τράβηξε έξω με το έτσι θέλω.

Το κορίτσι, που τώρα πια στεκόταν στον δρόμο, στράφηκε για τελευταία φορά προς το μαγαζί, προλαβαίνοντας ίσα ίσα να δει την Ευφορβία να της χαμογελάει και να σηκώνει ψηλά το χέρι για να τη χαιρετήσει. Ύστερα η γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους, έκανε μεταβολή και εξαφανίστηκε πίσω από την πόρτα, στο πίσω μέρος του μαγαζιού.

«Δεν πρόκειται να ξαναπατήσουμε το πόδι μας εδώ μέσα, ποτέ! Να το ξέρεις αυτό! Όλα τα περίεργα σε μένα συμβαίνουν πάντα... Δε γινόταν να βρούμε ένα νορμάλ ζαχαροπλαστείο να φάμε το γλυκό μας με την ησυχία μας;»

Η Μάρθα άκουγε σιωπηλή τη γιαγιά της κι έγνεφε ναι με το κεφάλι, αν και δε συμφωνούσε απολύτως με όσα έλεγε. Δεν ήταν όμως η κατάλληλη στιγμή να της φέρει αντιρρήσεις, θα ήταν άδικος κόπος. Στην πραγματικότητα, αυτό που έκανε ήταν να προσπαθεί να απομνημονεύσει τη διαδρομή, ώστε με την πρώτη ευκαιρία να επιστρέ-

ψει μόνη της στο ζαχαροπλαστείο. Το κορίτσι είχε ένα ιδιαίτερο χάρισμα, κληρονομιά από τη μαμά της: δεν της έπαιρνε πολύ χρόνο για να καταλάβει αν μπορούσε να εμπιστευτεί ή όχι κάποιον άνθρωπο. Και η Ευφορβία είχε την απόλυτη, ανεπιφύλακτη εμπιστοσύνη της Μάρθας.

Ήταν άξιο απορίας πώς γιαγιά και εγγονή κατάφεραν να φτάσουν τόσο γρήγορα στο σπίτι τους. Τελικά το ζαχαροπλαστείο απείχε μόνο μερικά τετράγωνα. Από το διαμέρισμα της Μάρθας μέχρι το μαγαζί της Ευφορβίας ήταν μια απόσταση δέκα λεπτών με τα πόδια, και χωρίς μάλιστα να τρέξουν καθόλου.

«Οχ, ο πατέρας σου δεν έχει γυρίσει ακόμα. Τι κάνουμε τώρα; Με περιμένει ο παππούς. Πρέπει να τον πάω στον γιατρό... Του το υποσχέθηκα όταν έφυγα από το σπίτι νωρίς το πρωί και φαντάζομαι πόσο θα έχει αγχωθεί τώρα!»

«Μην ανησυχείς, γιαγιά. Όπου να 'ναι θα 'ρθει ο μπαμπάς. Μου είπε ότι σήμερα είχαν τις βαθμολογίες, αλλά δε νομίζω να του πάρει ώρα. Πήγαινε εσύ στον παππού. Εγώ θα περιμένω εδώ και μάλιστα λέω να το εκμεταλλευτώ και να διαβάσω με την άνεσή μου το βιβλίο μου στον καναπέ: αύριο πρέπει να το επιστρέψω στη βιβλιοθήκη και δε θέλω με τίποτα να χάσω το φινάλε!»

Η γιαγιά κοίταξε τη Μάρθα τρυφερά. Εκείνη τη στιγμή η καρδιά της της έλεγε ότι θα ήθελε να βρίσκεται σε δυο μέρη ταυτόχρονα. Και τότε κοίταξε το ρολόι στον τοίχο, έτοιμη να ειδοποιήσει τον παππού να ξεκινήσει μόνος

του. Εκείνη θα τον συναντούσε λίγο αργότερα στον γιατρό, προετοιμασμένη να υποστεί την γκρίνια και τις ιδιοτροπίες του. Ο παππούς δεν ήταν πάντα έτσι. Στα νιάτα του ήταν σπουδαίος μάνατζερ που οργάνωνε τους πάντες και τα πάντα, και μάλιστα ήταν πολύ καλός στη δουλειά του. Όσο μεγάλωνε όμως, ήταν λες και ξαναγινόταν παιδί. Εκνευριζόταν με το παραμικρό, κι όποτε έμενε μόνος του, ένιωθε σαν χαμένος. Έτσι, ήθελε πάντα να πηγαίνει σε όλες του τις δουλειές μαζί με τη γιαγιά, ακόμη κι αν έπρεπε να αγοράσει απλώς την εφημερίδα του. Ποιος, εκείνος που είχε γυρίσει όλο τον κόσμο και ζούσε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στα αεροπλάνα παρά στη γη. Ορισμένες φορές η γιαγιά είχε την αίσθηση ότι είχε γίνει πιο μικρός κι από τη δωδεκάχρονη εγγονή τους.

«Γιαγιά, αφού το ξέρεις ότι ο παππούς σε χρειάζεται. Μην ανησυχείς, είμαι μεγάλη πια. Άκουσέ με, εγώ θα κάτσω να διαβάσω στο σαλόνι και θα περιμένω τον μπαμπά. Αλήθεια τώρα, δεν πρόκειται να πάθω τίποτα. Κι άλλωστε δεν είμαι μόνη μου. Έχω και τη Λιου μαζί μου!»

Η μεγάλη γκρίζα γάτα είχε κιόλας πλησιάσει τη Μάρθα στο χολ και τριβόταν πάνω της γουργουρίζοντας.

«Κάνε λίγη υπομονή! Τώρα, θα σου βάλω να φας. Ένα λεπτό να χαιρετήσω τη γιαγιά και να κλείσω την πόρτα».

Η γιαγιά, με βαριά καρδιά, πείστηκε πως έπρεπε να πάει στον παππού και κατέβηκε άρον άρον τις σκάλες. Παρά την ηλικία της, ήταν ακόμη πολύ ευκίνητη και απέφευγε συστηματικά τα ασανσέρ. Είχε μια εγγονούλα που χαιρόταν να τη βλέπει να μεγαλώνει, κι έναν άντρα που χρειαζόταν φροντίδα, δηλαδή δύο πολύ καλούς λόγους

για να ανεβοκατεβαίνει τις σκάλες με τα πόδια όποτε είχε την ευκαιρία.

Η Μάρθα, σκεπτική, έκλεισε την πόρτα πίσω της.

«Πάμε, έλα μαζί μου!» είπε με δυνατή φωνή στη Λιου, που έτρεξε πρώτη και καλύτερη στον διάδρομο με την ουρά ανασηκωμένη, σχηματίζοντας ένα θαυμαστικό. Έτσι έκανε κάθε φορά που πεινούσε, δηλαδή πάντα.

«Το ξέρεις ότι έχεις γίνει πολύ καλομαθημένη γατούλα;» της είπε και την ακολούθησε στην κουζίνα κρατώντας μια κονσέρβα με σολομό και ρύζι.

«Να το και το φαγητό σου! Περίμενε, καλέ, να το βάλω στο μπολ σου!»

Όταν η Λιου πεινούσε, είχε το συνήθειο να χώνει τη μουσούδα της στο μπολ προτού ακόμη γεμίσει, κι έγλειφε ό,τι έβρισκε μπροστά της, ακόμη κι αν αυτό το κάτι ήταν τα χέρια εκείνου που την τάιζε.

